

- Інформаційну, що слугує для інформування учасників спадкових правовідносин про їх права, обов'язки і відповідальність.
- Сімейно-забезпечувальну;
- Матеріально-забезпечувальну.

Наявність ряду функцій визначає спадкове право як самостійний елемент системи цивільного права [3], як своєрідну його ділянку, що в черговий раз підтверджує той факт, що спадкове право виступає у вигляді підгалузі цивільного права.

На мою думку, при визначенні змісту поняття спадкового права слід максимально враховувати всі його визначальні особливості, оскільки лише розгляд останніх як системи може дати цілісну картину про дійсну сутність даного права. У зв'язку з цим, спадкове право може бути визначене як підгалузь цивільного права, що складається із сукупності правових норм, а також предметом регулювання якого є відносини спричинені смертю особи, майно якої перейде у майбутньому до інших осіб.

Список використаних джерел і літератури:

1. Спадкове право: навч. посібник / кол. авт. ; кер.авт. кол, канд. юрид. наук, доц. НестерцоваСобакарь О.В. – Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр.справ. 2017. – 164 с.
2. Васильченко В.В. Визначення поняття спадкового права в об'єктивному значенні // *Юрид. вісник*. – 2003. – № 3. – С. 118;
3. https://pidru4niki.com/1821100156933/pravo/ponyattya_spadkovogo_prava_mistse_sistemi_tsivilnogo_prava

Олена ДЗЮМАН,
здобувачка вищої освіти,
Житомирський державний університет імені Івана Франка,
м. Житомир, Україна

ПОВНОВАЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

На сьогодні більшість сучасних держав є республіками, серед них і Україна. За формою державного правління наша країна є парламентсько-президентською республікою. Однією з важливих складових цієї форми виступає інститут президентства. Процес його виникнення, становлення та еволюції має велике значення у становищі президентської влади у світі.

Виходячи з дефініції, президентом є офіційна посадова особа, яка займає формально найвище місце в ієрархії державних інститутів та здійснює верховне представництво країни у внутрішньополітичному житті та вище представництво держави у міжнародних відносинах [1, с.1].

Однією із складових конституційно-правового статусу президента є його повноваження. Тому метою даної статті і є дослідити та охарактеризувати повноваження Президента України.

Наразі діючим президентом України є Володимир Зеленський. Він наділений широким спектром повноважень у різних сферах. Всі вони перераховані у статті 106 Основного Закону. Набути їх можна тільки з моменту складання ним присяги народу України. І до цього, Президент України не може передавати їх іншим особам чи органам.

Аналізуючи національне законодавство, а саме Конституцію України, можна систематизувати повноваження за такими сферами, як:

- представницькі повноваження
- повноваження у сфері законодавчої влади
- у сфері виконавчої влади
- у сфері національної безпеки та оборони
- у сфері кадрової політики
- інші повноваження.

Суть представницьких повноважень глави держави проявляється в тому, що він представляє державу як всередині країни, так і за її межами [1, с. 273]. Взагалі, Президент України є гарантом: державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, реалізації стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору [3, с. 29]. Це вже говорить про те, що Президент України відіграє важливу роль як на міжнародній арені, так і в всередині країни. Також можна віднести до представницьких такі повноваження як: звернення до народу шляхом різних послань; представлення держави в міжнародних відносинах, здійснення керівництва зовнішньою політикою держави, ведення переговорів та укладання міжнародних договорів України; прийняття рішення про визнання іноземних держав; присвоєння вищих військових звань, вищих дипломатичних звань; присудження державних нагород та нагородження президентськими відзнаками [3, с. 30-31].

Конституція України містить такий принцип, як поділ влади, який закріплений у ст. 6. Він ділить всю державну владу на три гілки: законодавчу, виконавчу та судову. Незважаючи на те, що Президент України не відноситься до жодної з гілок, згідно з Конституцією України, Президент України є суб'єктом законодавчого процесу та здійснює відповідні повноваження щодо Верховної Ради України та у сфері законодавчої влади, а саме: має право законодавчої ініціативи у Верховній Раді України; промульгує закони, прийняті

Верховною Радою України; накладає вето на закони, ухвалені Верховною Радою України, з подальшим їх поверненням на повторний розгляд до Верховної Ради України (крім законів про внесення змін до Конституції України); також призначає всеукраїнський референдум щодо зміни Конституції України; призначає дострокові вибори до Верховної Ради України у строки, встановлені Конституцією; достроково припиняє повноваження Верховної Ради України [2].

Не входячи безпосередньо до виконавчої влади, глава держави водночас наділений певними повноваженнями стосовно Кабінету Міністрів України та інших органів виконавчої влади. Сюди належать наступні: внесення на пропозицію коаліції парламентських фракцій у Верховній Раді України пропозицію про призначення Прем'єр-міністра України Верховною Радою України; внесення пропозиції до ВРУ щодо призначення Міністрів: оборони та закордонних справ України; призначення та звільнення з посад глав місцевих державних адміністрацій за поданням Кабінету Міністрів України; зупинення дії актів Кабінету Міністрів України на підставі невідповідності Конституції України з одночасним зверненням до Конституційного Суду України щодо їхньої конституційності [2, с. 30].

Безпека країни – це стан захисту найважливіших інтересів громадян, суспільства та його інституцій від зовнішніх та внутрішніх загроз. Основним суб'єктом безпеки, звичайно, є держава, яка виконує відповідні функції через діяльність органів державної влади [3]. Як глава держави Президент України має такі повноваження у цій сфері: є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає та звільняє з посади вище командування Збройних Сил України та інших військових формувань; очолює Раду національної безпеки та оборони України; вносить до Верховної Ради України клопотання про оголошення стану війни; приймає рішення про загальну або часткову мобілізацію та запровадження військового стану в Україні або в окремих населених пунктах у разі загрози; приймає рішення про запровадження надзвичайного стану в Україні або в окремих її населених пунктах.

Президент України бере активну участь у формуванні кадрів, які не належать до виконавчої та судової гілок влади. Він, зокрема: призначає та звільняє з посади Генерального прокурора України (за згодою Верховної Ради України); призначає половину: членів Ради Національного банку України та Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення.

Основний Закон покладає на Президента України деякі інші повноваження, які необхідні для виконання функцій глави держави. Так,

наприклад: вирішує питання громадянства; приймає рішення щодо надання притулку в Україні.

Повноваження глави держави діють доти, доки не буде обрано нового Президента України. Виходячи із ст.108 Конституції України повноваження можуть припинитися достроково. Причинами цього можуть слугувати : відставка; нездатність здійснювати свої повноваження за станом здоров'я; усунення з посади у порядку імпічменту; смерть. Звичайно, що кожна з причин має свою процедуру.

Отже, дійшовши до висновку, можна сказати, що глава держави наділяється досить широкими повноваженнями у конституційному праві нашої країни. Незважаючи на те, що Президент України не відноситься до жодної з трьох гілок влади, він також грає чималу роль у житті країни.

Список використаних джерел і літератури:

1. Бакумова О.С., Гудзь Т.І., Марчук М.І. Конституційне право: підручник. Харків: Харківський національний університет внутрішніх справ, 2019. 484 с.
2. Конституція України від 28 червня 1996 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>.
4. Конституційне право України: мультимедійний навчальний посібник (За матеріалами Національної академії внутрішніх справ) / упоряд. : кафедрою конституційного права та прав людини. Київ, 2020. – Режим доступу: https://arm.naiu.kiev.ua/books/konst_pu/info/vstup.html

Богдан ДРОЗД,
здобувач вищої освіти,
Житомирський державний університет імені Івана Франка,
м. Житомир, Україна

ГОЛОДОМОР 1921–1923 РОКІВ В УСРР: МІЖНАРОДНА РЕАКЦІЯ

Вступ. Перший голодомор в Україні відбувся в 1921–1923 роках. Є багато причин та факторів, котрі призвели до цієї трагедії, однак найважливішими із них були економічний та соціальний вплив радянської влади на традиційні процеси ведення сільського господарства. Сільське населення припинило засівати поля через постійну конфіскацію зерна державними органами. Небажання працювати «за просто так» та віддавати свій урожай радянській владі призводили до наростання конфліктів між двома сторонами. Сильна посуха у південних регіонах України призвела до перших проявів голоду, але селяни на лівому та правому берегах України змогли зібрати достатню кількість